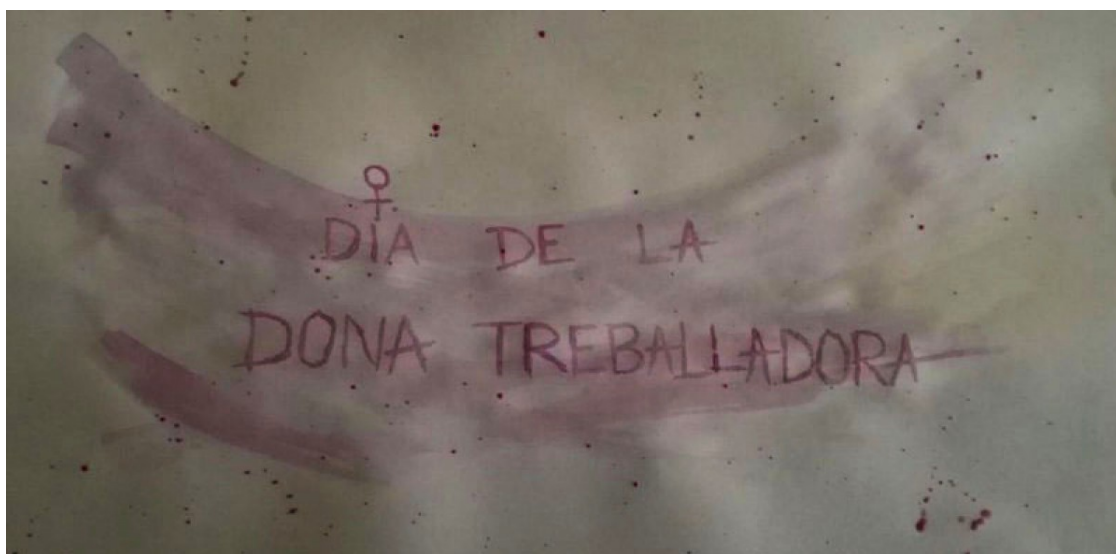

?Quan la verdura ja no és un problema

Núria Coromina Quintana explica una història preciosa d'empoderament d'unes nenes prenent consciència de la seva condició de dones i de la necessitat de continuar lluitant, el dia abans del 8-M al menjador escolar on treballa l'autora de l'article

Reproducció de la inscripció que van fer ahir les nenes del menjador escolar del que parla l'article | Núria Coromina Quintana

Dimecres 7 de març de 2018. Lloc? Escola cèntrica concertada, religiosa i amb presència d'alumnat de classe mitjana-alta. El dia anterior d'una jornada feminista que, abans de celebrar-se, ja ha tingut èxit. Arribo a l'escola, fa sol i es respiren aires de primavera. És dimecres i els d'ESO no es queden a dinar, però els ?meus? nens i nenes de 8 i 9 anys m'esperen al menjador com cada dia. Em poso la bata, la còfia i entro al menjador.

Patata i mongeta, pollastre i macedònia. Ja sabem què passa quan toca verdura? Però avui no remuguen gaire, és estrany. Arribo a l'espai creatiu, allà on fem manualitats fins que toca el timbre per pujar a les aules. És curiós, normalment i majoritàriament només venen nenes a l'espai creatiu. Si ve un nen i veu que tot són nenes no s'hi acostuma a quedar. Avui no era excepció, totes eren nenes i d'edats diferents. Fèiem papiroflèxia amb papers de colors, i altres dibuixaven. M'assec per tallar papers i veure quin animal puc fer. I una de les nenes, l'A., s'aixeca per venir-me a veure. Em saluda amb un somriure d'orella a orella i em diu que demà és el dia de la dona treballadora i que li agradaria fer vaga. Jo només faig que escoltar-la. I em diu que la seva mare potser en farà i que, per tant, potser no podrà venir a l'escola. Segueixo escoltant, com també ho fan la resta de nenes que hi ha a l'aula. S'indigna i em diu que els nens no mosseguen però que hi ha molts nens que van de ?xulitos? i que es pensen que són més o millor que les nenes. Però ella insisteix que no mosseguen. Ric. Em diu que de vegades a classe o a gimnàstica quan els diuen poseu-vos per parelles o per grups la majoria de nenes volen anar amb nenes i em diu que a ella no li importa. S'assenyala de dalt a baix i, indignada, em diu «SOM HUMANS!». I riem. També em diu que de vegades juga a futbol però que no li passen perquè els nens li diuen que les nenes no en saben de jugar a futbol. I s'enfada. I m'enfado.

Les seves companyes comencen a parar l'orella des del banc i riuen. Deixen de fer manualitats, s'aixequen i venen a compartir experiències. Una d'elles, la G., diu que és veritat el que diu l'A. Afegeix que ella demà també anirà, amb la seva mare i si poden, a la manifestació que hi ha a la tarda a Barcelona. La situació ha sigut molt espontània, he tingut la sensació que estava en una classe i tenia dues professores davant. I només tenen 11 anys. La G. ha començat a explicar que als supermercats hi ha productes d'higiene personal de color rosa i altres de color blau o gris i que els de color rosa sempre són més cars que els blaus i grisos. Riem. L'A. li diu: «És veritat, però també passa amb la roba o les joguines. Sempre ens diuen que aquelles són de nenes i aquelles són de nens.» De fons, una altra nena afegeix: «Doncs a mi el color rosa no m'agrada.» Riem.

Continuen parlant i jo només faig que escoltar amb atenció. Però la G. pregunta a l'A. per què es diu «Dona treballadora» i no «Dona». I l'A. li diu: «Perquè normalment les dones fan moltes més feines que els homes i no els hi paguen aquestes altres feines que fan i, a més, si cobren, cobren molt menys que els homes.» L'A. li posa un exemple: «És com si jo i un nen féssim una feina i a mi em donessin només un euro i al nen n'hi donessin 5.» I totes dues responen alhora: «PER QUÈ?». La G. li diu: «Ara entenc perquè es diu treballadora; gràcies, futura presidenta.» Riem encara més. Entre elles es pregunten: «Per què no fem un mural o cartell per demà?» I em miren a mi. Els dic on són les cartolines i el paper de mural. Elles mateixes agafen la de color lila i comencen a fer el cartell/mural. Però toca el timbre, i la conversa s'acaba perquè ara és el torn de dinar d'elles. Em pregunten si tindran temps d'acabar-lo després de dinar. Els dic que toca verdura. Riuen però diuen que els hi és igual, que aniran molt ràpid perquè és molt necessari i que hauré d'evitar que algun nen el pinti.

I passen deu minuts i ja tornen a ser allà. Només deu minuts per menjar-se la infinita verdura que de vegades dura hores i hores. Però arriben, i tornen amb un somriure d'orella a orella. S'hi van sumant altres nenes i l'acaben. Gairebé és l'hora, està a punt de tocar el timbre i estem nervioses perquè no trobem la cinta adhesiva per anar-lo a penjar a l'entrada de l'escola. Es pregunten si els deixaran penjar el cartell, i l'A. respon que «només faltaria, som nenes, som dones». Els pico l'ullet i ens acomiadem. Em diuen «Gràcies!». I jo els dic que «Gràcies a vosaltres!». I em diuen fins demà Núria (fent el senyal de força amb els braços) i els dic que demà no vindré, que faig vaga. I em diuen «doncs crida per nosaltres».

I passen les hores i penso en l'A. i la G. si estan nervioses perquè demà respectin el seu cartell, i el seu espai, i les seves decisions, i que se les escolti com a la resta de nenes de l'escola.

Es fa fosc, estem cansades però ens trobem amb les amigues a Joanic. I fem la marxa nocturna amb centenars d'altres dones. Però l'A. i la G. no hi són, deuen dormir. Són les dotze i arribem al pis. Cansades, acabant de cridar i recordar cànctics. I riem. Ens diem bona nit i ens diem que ens llevem mútuament per començar juntes el dia. Per fi podrem ser-hi totes un matí.

I són les 8 del matí del dia 8. Fem cafès, obrim finestres i baixem al carrer.

Per elles, per nosaltres i perquè cada dia sigui 8 de març!

Visca la verdura i VISCA LA LLUITA FEMINISTA!

PD: Espero que avui els toqui macarrons i tall arrebossat.